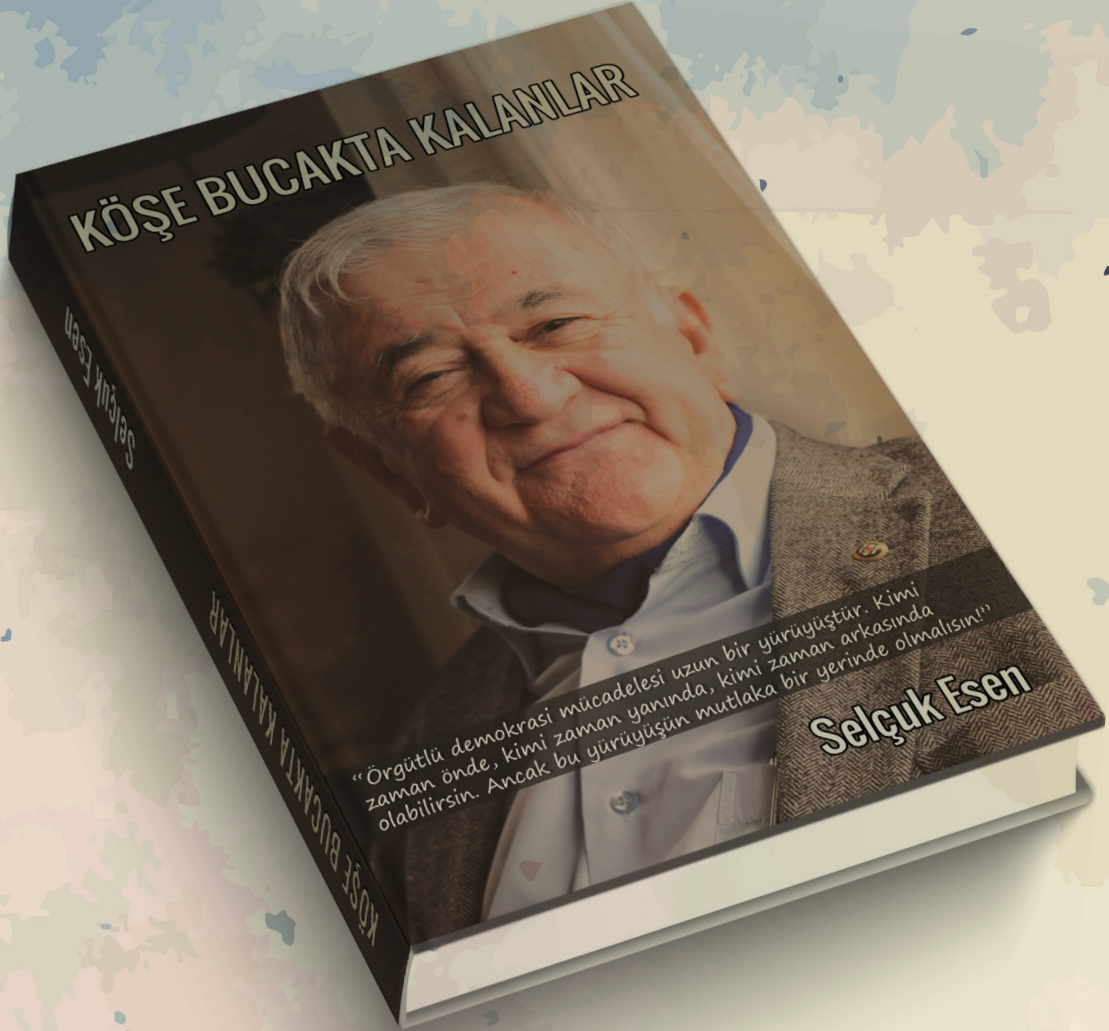

KÖŞE BUCAKTA KALANLAR

Günlük tutmak pek herkesin harcı değil, hele günümüzün bol koşuşturmacalı dünyasında, üstelik yazmak zor geliyor bize, anlat deseler birine saatlerce anlatırsın oysa... Ama yine de geçmişte hani o zamanların daha bir ağırdan akıp giden günlerinde bu daha mümkündü sanki. Selçuk Esen bunlardan biri, zamanı gelmiş, anı defterini eline alıp şöyle bir karıştırmış, onunla dertleşmiş ve anılarının bir kısmını kendine saklayıp bir kısmını da gün yüzüne çıkarmak üzere kolları sıvamış. Kendisinin de dediği gibi aktardığı olayları derinlemesine analiz etmekten kaçınıp bunu okuyuculara bırakmış. Yani geçmişe tuttuğu aynaya onlar da baksın istemiş.

Selçuk Esen'in anıları başlıca iki damar üzerinde serpilip geliyor. Bunlardan biri toplumcu muhalif kimliğinin gelişim sürecini oluşturan, eylemlerle yoğurulmuş Teknik Üniversite yılları. Diğeri ise Elektrik Mühendisleri Odası örgütlülüğü içinde yaşadığı, yarım yüzyıla yayılan sosyalist kimliğiyle yaşanmış mücadele yılları...

Elbette ailesini de bundan muaf tutmayıp, çoğunu kendine saklasa da iyisiyle kötüsüyle bize duyurduğu yaşanmışlıkları da sürece eklemeyen yapamamış Selçuk Esen. Kendisini, hayatlarının başkarakteri ilan eden kızları adına Senem'in şu söylediklerine bakın: "Dönemin çocuk olarak tanık olduğumuz pek çok acısını ve sevincini babam sayesinde anlamaya başladık. En çok, kitapları sevdirmesi, o dünyayı bize açması önemlidir hayatımızda. Biz yatsak bile babamın yatağının başındaki küçük ışık hep yanar ve kitaplarını aydınlatırdı. Sanırım bize öğrettiği en iyi şeylerden birisi okumak, ikincisi de paradan bahsetmemektir. Evimizde paradan hiç bahsedilmezdi, zorluk ve yoksulluk çekilen zamanlarda bile para lafı geçmezdi. O melun şeyi sevmemeyi de babamdan öğrendik; ne güzel!"

Kitabı okuyanlar görecektir ki kendini sosyalist muhalif olarak tanımlayan Selçuk Esen'in kimliğine esas damgasını vuran 68'li olmak. "Yirmi beş yaşından bu yana her şeyin önüne 68'li kimliğimi koymuş biri olarak yaşamaya çalışıyorum ve bu günlerde yaşıma merak eden herkese 68 diyorum. Yola çıkmanın, bitirmekten farklı olduğunu bilerek, yola çıktım. Umarım çok uzamaz."

Selçuk Esen'in "Köşe Bucakta Kalanlar"ı, Türkiye'nin en çalkantılı günlerinden başını eğmeden geçip gelen memleket sevdalısı bir insanın anılarını bize açıyor. Onun hayatında 1970'lerden bu yana vazgeçemediklerinden biri EMO.

O yüzden, 12 Eylül faşizminin meslek odalarının kapılarına mühür vurduğu dönemde, üye listelerinin polisin eline geçmemesi için birkaç arkadaşıyla birlikte o listelerin odadan çıkarılması işini örgütleyenlerden biriydi o.

O yüzden, kapısından mühür kaldırılır kaldırılmaz, birkaç arkadaşıyla birlikte EMO İstanbul Şubesine girip çalışmaya kaldığı yerden devam eden oydu.

Ve o yüzden, 12 Eylül'ün hemen ertesinde olağan zamanların aksine yönetime kimsenin talip olmadığı o genel kurulda ortaya çıkıp ben adayım diyebilmişti Selçuk Esen.

"EMO yönetimlerinin bir yerinde olmadığım zamanlarda da ben EMO için yönetimlerde yer alanlar kadar çalıştım. Bu, en başından beri böyle oldu. Öyle de devam edecek."

İşte bu yüzden EMO'nun sevgili Selçuk abisi kitabında, köşede bucakta bırakmadığı EMO için, "Sevgilim EMO" diyor.

